

Dzejoļi par mammu

Es nezināju, ka šīs rokas,
Kas augu dienu darbā kust,
Spēj skumjas paņemt, aiznest mokas
Un arī manu elpu just.
Es nezināju, ka šīs rokas
Var tā kā gulbji salidot
Ap manu pieri, kur jau krokas,
Un man daudz jaunu spārnu dot.
/Jānis Grots/

Mana māmiņa

Māmiņa kad agri rītos
Istabā pie manis nāk,
Saules zaķēni uz grīdas,
Griestos bariem dejot sāk.

Un ikreiz, kad māmuliņa
Blakus man pa ielu iet,
Ielas abās pusēs rindā
Košas brīnumpuķes zied.

Kad mēs abi ejam pļavā,
Sidrabaini strauti urdz
Un no manas kabatiņas
Putnu bari zilgmē spurdz.
/Cecīlija Dinere/

Mātes rokās
mātes siltums.
Acīs gaišs,
mīļš starojums.
Mātes sirdī
mātes mīļums,
Dvēselē -
tās atspīdums.
Mātes sejā
mātes maigums.
Lūpās -
vārdu pieskāriens.
Mātes rūpes,
viņas lepnums -
Bērniem dots savs paveliens.
/V. Kokle – Līviņa/

Es savai māmiņai

Ko lai māmulītei veltu?
Rīt jau svētku diena klāt.
Uzzīmēšu sauli zeltā,
Steigšu viņai dāvināt.

Rītā celsies māmulīte,
Manu velti uzies drīz.
Saulīte pavisam glīta
Viņas skatus apzeltīs.

Teikšu:- Tev, tas māmiņ, labā,
Tev šī saule spoži spīd.
Viņa tavu smaidu glabā,
Cels tā mani katru rīt.

Tad es arī laba augšu,

gaiša mana taka būs.
Tavos darbos talkā traukšu,
Lai tev rokas nepiekūst,

Lai tu saules mūžu vari
Mani dzīvē pavadīt,
Lai ik diena saules stari
Apsveic tevi, māmulīt!
/Imants Lasmanis/

Septiņas māmulītes

Septiņas māmulītes ir man –
Visas mīļas un labas, jā gan.
Pirmā no rītiem mani modina.
Otra ģērbj, apauj un mazgā.
Trešā pie galda sēdina.
Ceturtā degunu noslauka.
Piektā šuj, lāpa un gludina.
Sestā pie darbiņa vedina.

Bet vismīļākā pati ir septītā,
jo vakaros pasaku stāsta tā;
jo vakaros šūpuļa dziesmu dzied tā
un miedziņā baltā ieaijā.
/Leons Briedis/

Jautājums

Ai, māmulīt, visu tu vari,
Un viss ir tik mīļš, ko tu dari!
Lūk, piemēram, cimdiņus abus
Tu adī tik siltus un labus!
Man šallīti pieglaud pie vaiga,
Un tā ir tik mīksta un maiga!
Ai, visu to vari un proti,
Tu mīļa tik ļoti, ļoti.
Bet, māmulīt, pasaki gan,-

Vai es...

Esmu tik labs kā tu man?

/Jāzeps Osmanis/

Mamm!

Ja es zinu, cik milzis ir liels,
ja es zinu, cik liliputs mazs,
ja es zinu, cik mincis ir mīksts
un cik nazis virtuvē ass,
ja es zinu, cik uguns karsta,
ja es zinu, ja vienmēr zinu:
melns ir melnais un baltais ir balts,
saki, mamm, ja zinu to visu
un simt citu lietu turklāt,
saki, mamm,- ko vēl, ko vēl,
ko es varētu uzzināt?

- Ir tāds noslēpums, kuru neviens
nezin vēl uz šīs pasaules.

Vai tu zini, cik mīļš esi man?

Un cik mīļa tev esmu es?

/Inese Zandere/

Labais gariņš

Katrai mājai ir savs gariņš,
kas šo māju sargā
gan no lītavām un vēja,
gan no zibens bargā.

Augu dienu, augu nakti
nenoguris strādā
un kā rūķītis par visiem
nemanāmi gādā.

Itin visu prot un zina,

itin visu saprot.

Katrai bēdīnai un šņukstam
mīļu vārdu atrod.

Sijā baltu sidrabiņu,
lai tev silti būtu,
un pat sapnī sev blakus
allaž viņu jūti.

Katrai mājai ir savs gariņš,
viss ir viņa ziņā.
Tu jau zini, kā sauc viņu –
Baltā Māmuliņa.
/Leons Briedis/

Mātei

Cik skaisti mākoņi pār jūru.
Es ilgi skatos. Man ir kauns.
Jo mana māte šajā brīdī,
Uz kūti ejot, kājas aun.

Cik skaisti mākoņi pār jūru.
Es smagu sirdi noskatos.
Kam man tie mākoņi pār jūru,
Ja mana māte neredz tos.

Bet zinu – savu dzīvi māte
Nemūžam nenosauks par sūru
Tik tādēļ vien, ka skatos es,
Cik skaistu mākoņi pār jūru.
/Māra Zālīte/